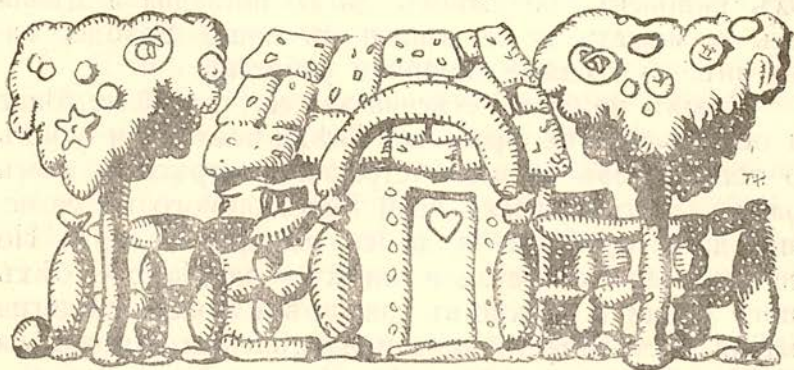

Рай-земя

Отъ Бехщайнъ.

Я чуйте да ви разкажа за една земя хубава, дѣто всѣки би отишълъ, стига да знае дѣ е тя и да има какъ да иде до тамъ. Ала пжтътъ за тамъ е далеченъ за млади и стари, на които зимѣ е студено, а лѣтъ много горѣщо.

Вика се тя Рай-земя, по езически Куканя, че е истински рай-земя. Кжщята тамъ сж покрити съ погачи, врати и стѣни сж отъ симида, а гредитѣ отъ свински бутове. Туй, що у насъ струва левове, тамъ се купува за пара, стоборитѣ сж плетени отъ надѣ-

ници и кървавици, еднитѣ прѣсно печени, другитѣ пѣкъ обиварени, — кому както се иска. Отъ чешмитѣ тече вино бѣло, червено и черно, шампанско и чуждеземско, то тече право въ устата — само подлагай уста и пий. И жаденъ ли си за вино, нито минута не чакай, а тичай право въ Рай-земя. По върби, брѣзи и джбове висятъ печени симида, а долу тече млѣко и медъ; и щомъ слабъ вѣтрецъ подухне, симида се топятъ сами въ млѣкото и ставатъ сладка попара. Туй е цѣла благословия за малки дѣца и баби, за слуги и слугини.

— Ей, Ганке!

— Какво бре, Ганчо?